

Josip Lisac
Zadar

TOMISLAV MEŠTRIĆ (1931. – 2021.). *In memoriam*

U proljeće ove godine, 25. ožujka, otišao je u Zadru istaknuti hrvatski pjesnik Tomislav Meštrić. Školovao se u rodnoj Kukljici, u Zadru, u Splitu i u Zagrebu. Radio je kao viši zdravstveni tehničar u Zadru, nekoliko godina i u Njemačkoj. Poezijom se je počeo baviti nakon odlaska u mirovinu 1991. Ona ga je veselila i bila mu je važna, a stvorio je opsežno djelo. Objavljene su mu zbirke *Bodulska besida*, *Lanterna gori*, *Na storomu fundamentu*, *Korenat sazjuga*, *Na raskrižju vitrov*, *Krhotine čakavštine*, *Vavik na orac*, *Malo misto srca moga*, *Perušina na fortuni vitra*. Prva zbirka objavljena mu je 1994., posljednja 2019., sve u izdanju Ogranka MH u Zadru. Redovito je sudjelovao na skupovima *Domaća rič* koji su se održavali u Zadru ili u zadarskom kraju. Uvijek je na tim manifestacijama sudjelovao i njegov nerazdvojni prijatelj Ante-Toni Valčić (1932.-2017.). Bili su vrlo različiti, ali su se odlično slagali. Bili su i moji prijatelji, pouzdani, dragi, iskreni, dragocjeni u radu Ogranka Matice hrvatske u Zadru, a i u osobnim kontaktima. Dali su i prinos hrvatskoj filologiji, Meštrić radom o frazama i izrekama u kukljičkom govoru u časopisu *Zadarska smotra*. Taj je tekst objavljen u 52. godištu časopisa, 2003., br. 4-6. Šteta je što nije napisao kukljički rječnik, jer bi on sigurno bio bolji od rječnika što ga je 2000. objavio Tomislav Maričić-Kukljičanin. Kako je dobro poznato, Valčić je autor *Rječnika govora otoka Ošljaka* iz godine 2012. Poezija Meštrićeva svakako je dragocjeni spomenik kukljičkoga govora, kao što je Valčićevo pjesništvo dragulj ošljačkoga idioma.

Sve su Meštrićeve pjesme napisane na govoru Kukljice na otoku Ugljanu, pri čemu on redovito registrira promjene u svakodnevnom životu, sjeća se mladih dana, starih alata i zanata, dragih ljudi, običaja i lokaliteta, pa i domaćih ljudi u svijetu. Opažanja su Meštrićeva oštra, ugljanski je život svestrano dočaran, ispjevan s lju-

bavi i pouzdano. Otok i more u Meštrićevim su očima i mislima uvijek prisutni, dragi i kad nisu (bili) laki i ugodni. Njegov je poetski govor jednostavan i iskren, s humornim elementima, i tradicionalnim i duboko osobnim. Često je nastupao na pjesničkim večerima, uvijek dobro priman i praćen aplauzima. Očito je pjesništvo bilo presudno Meštrićevo životno opredjeljenje, a urodilo je dobrim plodovima od više stotina pjesama. U toj se poeziji osobito ističe rimovanje, uporno traženo i nerijetko vrlo efektno. Mnogoga iz života Meštrić se je pod stare dane u stihovima prisjetio, a sve je to dano darovito i nadahnuto. Nadarenost i dokumentarnost dvije su vrijednosti zauvijek sačuvane u Meštrićevoj kukljičkoj životnoj priči. Svakako je Tomislav Meštrić vrijedan čakavski pjesnik kraja 20. stoljeća i prvih desetljeća 21. stoljeća. Na zadarskom području svakako jedan od najboljih, uz Antu-Tonija Valčića i Antu Sikirića, autentičnoga bibinjskog autora.

Život je Meštrićev stao, ostala je poezija i draga domaća *rič*. Počivao u miru Božjemu, dragi Tomislave!